

נסִיךְ

מחזה מאת: איציק אלוני

©

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר המחזה "נסִיךְ"

המחזה עוסק במשפחה שיש לה בן אוטיסט בשם אור. אימא שמרית מגדלת את אור בנה האוטיסט באהבה ובמסירות. היא מכנה אותו "נסִיךְ", ורואה בטיפול בו מעין מתנה משמיים וזכות גדולה שניתנה לה. האב גדעון מתקשה לקבל את העובדה שבנו אוטיסט, שהוא אחר, שהוא שונה, ולכן הוא עוזב את הבית. הקושי בהתמודדות יוצר חיכוכים מרים בינו לבין אור ושמרית. אור ילד מחונן ונבון, מבין שהחיים במחיצתו קשים להוריו. חי ברגשות אשמה, שאביו נטש אותם בגללו. אור סובל מתגובות הסביבה, מגופו המתעוות כשהוא מדבר ומהתנהלותו היום יומית. הוא מבקש את נפשו למות. הוא פונה לסבתו החיה בביתם לגאול אותו מייסוריו. הוא מדבר על המוות, רואה בזה גאולה לעצמו ולמשפחתו. הסבתא אשר עזרה בגידולו, יודעת בחושיה, שזהו יומה האחרון, היא מדמיינת את אור בעולם בריא ומשוחרר, לאחר שחנקה אותו וגאלה אותו מייסוריו. רק כאשר מגיעים ממשטרת ההגירה לביתם לאסור את העוזרת התאילנדית, ואור מצליח לגרשם, האב יוצא לשאוף אוויר, ומבין שעל אף מוגבלויותיו של בנו, הרי הוא ילד יחיד ומיוחד.

הערות המחזאי :

***בטקסטים של אור כמעט לא מצוינים המקומות בהם הוא מתקשה בדיבורו.**

זה נתון לשיקולם של השחקן והבמאי.

אור הוא אוטיסט שכמעט אינו יוצר קשר עין עם הסובבים אותו.

אוטיזם שמתבטא בבעיה פיזית, ולעתים מצליח להביע את עצמו במשפטים שלמים והבעות פנים. לעתים הוא חוזר על עצמו.

***בטקסט של טאזאני, ישנן טעויות בהגהה, הן מכוונות. המבטא שלה יבוא**

לידי ביטוי על ידי השחקנית.

***אם המחזה יוצג בפני נוער, ניתנת הרשות לקצר את המחזה.**

הדמויות:

מרים	- קשישה
טאזאני	- מטפלת תאילנדית
אור	- אוטיסט
שמרית	- אמו של אור
גדעון	- אביו של אור
טים	- שוטר במשטרת ההגירה
שום	- שוטר במשטרת ההגירה

תמונה 1

המקום: שפת ים.

כנסת טאזאני (תאילנדית) מטפלת חייכנית ונעימה מאוד, היא דוחפת כיסא גלגלים ועליו יושבת מרים (קשישה), על כיסא הגלגלים עמוסים מספר אביזרים. על גבה של טאזאני תרמיל גדול ועוד באביזרים נוספים: חכה (קנה דיג) מתקפלת, צידנית, כיסא מתקפל... היא מחפשת מקום כדי להתמקם בו. מרים מסמנת לה לחזור לאחור. טאזאני חוזרת לאחור ומפנה את מרים לכיוון הקהל (שהוא גם כיוון הים). טאזאני מתחילה בפריקת הציוד.

טאזאני: הגענו...

מרים: איפה כולם?

טאזאני: (מגישה לה סוכריה) רוצה סוכריה, תיקחי, זה בונבון.

מרים: הם לא באים לפה?

טאזאני: אנחנו פה היום... אחרי צהריים כו-לם בעירייה.

מרים: ג'ורג'י לא יהיה היום?

טאזאני: ג'ורג'י מת אתמול.

מרים: אליעזר חי.

טאזאני: כן הוא חי.

מרים: הוא יבוא?

טאזאני: את אוהבת אותו.

מרים: הוא לא ימות מהר, הוא כמו חתול, יש לו תשע נשמות, שמונה פעמים ניצל ממוות.

{טאזאני הוציאה בינתיים חכה מתקפלת, מכינה אותה לדייג (החכה ללא חוט דייג) מוציאה צידנית ומניחה בצד. כיסא מתקפל.}

טאזאני: את תעשי בדיוק כמו אני לימדתי אותך ואת יהיה לך הצלחה לדוג הרבה דגים.

מרים: יש חוט?

מרים: איפה הוא? לא רואה אותו.

טאזאני: הוא... כמו מים כזה...

מרים: שקוף.

טאזאני: (משחקת כאילו יש חוט) הנה תראי, דגים לא רואים שיש חוט. (עושה בשפתיה כמו דג טורף)

מרים: תניפי רחוק.

טאזאני: כמה יותר רחוק, דג יותר גדול.

{מניפה את החכה ומשליכה רחוק לכיוון הקהל ומוסרת את מוט החכה למרים. חובשת למרים כובע קש רשתי רחב שוליים. יושבת על הכיסא לידה ומסתכלות לכיוון הקהל.}

מרים: (אחרי שתיקה) דגים לא אוהבים אותי היום.

טאזאני: את חושבת שדגים אין מה לעשות בחיים, כל יום מחכים רק סבתא מרים שנבוא ותקפוסים (!) אותם?

{מרוכזות בדייג ולא שמות לב שדמותו של אור הבריא מופיעה. דמותו מהבהבת. אור נראה בריא לחלוטין לבוש בקפידה מנסה להגיד משהוא ולא מצליח עד שדמותו מתפוגגת}

מרים: (לוחשת) יבואו היום?

טאזאני: (לוחשת) יבואו, יבואו. רוצה משקפת?

מרים: לא, היא עושה לי סחרחורת.

{זבובים שמציקים לה. טאזאני מוציאה מאורר קטן/מניפה ומאוררת את מרים. מרים נהנית ואחר כך מתעטשת.}

טאזאני: רוצה שמיכה?

מרים: (בקושי עונה) לא.

טאזאני: רוצה Foot massage?

מרים: לא!

טאזאני: (מתלוצצת) תחזיקי חזק במקל שאם יבוא דג גדול שלא יחטוף אותך. (צוחקת)

{אחרי שתיקה קצרה, למרים יוצא קול מוזר ונרדמת. טאזאני מוציאה ראי ומקרבת לאפה לבדוק אם נושמת. נרגעת. }

טאזאני: (הפלאפון שלה מצלצל. בשקט) רק רגע... הלו... שלום זאב דייג... אני לא יודעת מה זה...

יבוא בסדר... אתה בסביבה?...

בסדר, תביא מה יש הכי טוב, תביא דג כָּחֶלֶן, או פְּלִמוֹדָה... שניים...

Yes two, thank you

{טאזאני, ניגשת בשקט למוט הדייג שלייד מרים ומניעה אותו כאילו נתפס דג. מרים מתעוררת וקופצת משמחה.}

מרים: יש!

טאזאני: (בודקת)... אין.

מרים: אין?

טאזאני: Nothing.

מרים: חשבתי שיש.

טאזאני: אולי היה יש, אולי ברח בגלל את ישנת.

מרים: אז אין חווייה היום?

טאזאני: אולי אחר כך.

מרים: דייג מרגיע אותי, אבל גם מעצבן, זה סוג של הימור, Gambling, ממש כמו בקזינו. ואם יש הצלחה, יש למי לספר, ואם אין הצלחה, זה לא שווה ומתסכל.

טאזאני: אבל בסוף תמיד יש מזל יש מה יש לספר, נכון?

מרים: מקווה שנדוג כחלון, הוא הכי טעים לי.

טאזאני: צריך מחליפה.

מרים: צריך להחליף קרס?

**{טאזאני מהנהנת ומוציאה חוט דייג וקרס.
מרים מסמנת שתמסור לה כדי להשחיל. מרים מנסה מספר פעמים ולא מצליחה.}**

טאזאני: את מצליחה מכניסה חוט במחט, יבוא שלום.

מרים: (מנסה להשחיל באגרסיביות, מתייאשת ומוסרת לטאזאני)
בכוח לא יהיה השלום, אין לי סבלנות לשלום הזה. תנסי את, אולי דווקא את תביאי את השלום.

טאזאני: (לוקחת ומשחילה את החוט בקלות) את רואה? אני הבאתי שלום.

מרים: (פתאום מכה את כף ידה ומתבכיינת) אי-איי...

טאזאני: מה קרה?

מרים: (בקול בכיני) איי, זה כואב, נתתי מכה לעצמי אי-איי...

**{טאזאני משליכה שוב את החכה ודוחפת לה את המוט לידיים.
מרים בינתיים נרדמה.
מצד הבמה, נשמע קולו של הדייג.}**

קול הדייג: (קורא) פשש, פשש... טאזאני... טאזאני...

**{שתי ידיו של הדייג זאב מושטות נושאות שקית ובתוכה דגים.
הידיים נעות בהתאם לדיבור.}**

{הידיים מסמנות. מעולים!}

טאזאני לוקחת את הדגים וממהרת להכניס אותם לתוך הצידנית.

טאזאני: (מהצד השני. לדייג) הבן שלה שילם הכול!... זה דגים כחלון?

קול דייג: אָראָסִים. (סוג של דגים)

טאזאני: מה זה אָרָסִים? היא אוהבת את כחלון...

{ידיו הדייג מסמנות שאין}

טאזאני: הארסים טובים?...

{מהצד השני מופיעה דמותו של אור הבריאה.}

אור: (לוחש) ס-בתא... (דמותו מהבהבת ונעלמת).

{מרים מתעוררת בבהלה, מחפש מאיפה בא קולו של אור.}

מרים: יש לי... פיפי...

טאזאני: זה בסדר יש חיתול.

את יודעת שתפסנו שני דגים? ... (ממהרת לקפל הכול)

מרים: כְּחִלּוֹנִים?

טאזאני: לא, ערסים.

מרים: (מתקנת) אראסים... תחזירי בחזרה לים.

טאזאני: הם כבר לא נושמים.

{מרים פתאום מתחילה לבכות.}

טאזאני: מה קרה?

מרים: ברח לי...

טאזאני: זה בסדר, שמתי חיתולים כפול...

Do not worry, be happy

רוצה בונבון?

מרים: (בבכי) לא.

טאזאני: מה בעיה?

מרים: שמעתי את הנכד שלי, אור.

טאזאני: אלוהים עשה אותנו ככה, אין מה לעשות.

מרים: כל יום אני עם אור, אבל הפעם זה חזק מתמיד... הפעם הוא עוצר לי את הנשימה, כאילו עומד לקרות משהו, הכאב הוא גדול. ביום הולדת, הוא שאל אותי... "סבתא, למה את לא מתה כבר?"...
(מתייפחת)

טאזאני: מה קרה?

מרים: אני מרגישה השראה ומעוף רוחני. היום זה היום האחרון... כשאור, התחיל את חייו הוא היה ילד שנון. בראש היו לו מחושים, כמו אנטנות שידעו לחוש לאן לפנות ולקלוט מידע... היה אומר לי? "סבתא אנשים לא מבנים ששמי הוא אור, כי אני חושב במהירות האור, לכן המילים לא יוצאות בסדר כמו שצריך"... מצבו הורע, הרגשתי איך הוא מתדרדר עם השנים. אני זוכרת את ההקדשה שכתב לי בכרטיס הברכה למתנת יום ההולדת: "כל עוד יש אהבה צריך לשמור על הלב. כדאי להיזהר כי האהבה יוצאת מהלב, בנאדם לא צריך יותר"... לחיות חיים אוטיסטיים זאת טלטלה לכל המשפחה, בעיקר לאמו.
(פתאום נפלטת לה נשימה מוזרה)

אני מרגישה למה באתי לכאן. היום הזה הוא יום הדייג האחרון שלי.

טאזאני: אני לא מרשה לדבר ככה, Never.

מרים: אור הוא אמר לי פעם...

{אור, מופיע.

*טאזאני לא רואה אותו ולא שומעת אותו.

אור: (ממשיך את המשפט) ...יש בינינו כימיה טובה.

מרים: (לטאזאני) אמרת משהו?

טאזאני: לא אמרתי כלום.

אור: זה אני סבתא.

מרים: אוי! זה אור, הוא קורא לי סבתא!
את לא שומעת?! הוא צריך אותי. תגידי לו שאני פה!

טאזאני: אבל אני לא רואה אותו...

מרים: (מצווה) תגידי לו שאני פה אמרתי לך!

טאזאני: (מכריזה) היא פה!

אור: סבתא, היא לא יכולה לשמוע או לראות אותי.

מרים: למה?

טאזאני: (מחפשת בצדדים) איפה אתה? ...

{אור יוצא}

מרים: (לטאזאני בלחש) יום אחד הוא קיבל החלטה שהייתה קשה, אף אחד לא ידע עליה, אני היחידה שידעתי - הוא, בשארית כוחותיו אזר אומץ והשביע אותי לא לגלות עד היום האחרון לחיי... ..

טאזאני: מה קורה לך?!

מרים: (בלחש) הוא רצה שאני אשים קץ לחייו... מתוך רחמים...

טאזאני: (בכנס) Stop immediately!!! Relax. I tell Gideon?

מרים: אור אמר ש"החיים לא חשובים יותר", התחנן לא להתפשר יותר... כרע ברך בפניי ובכה שעה שלמה, התנדנד והתחנן. זה מכרסם בי.

טאזאני: תחשבי על דגים.

{מרים מיסירה מבט אל טאזאני.}

טאזאני: (לא מבינה) What?

מרים: את אומרת לי What? איך את משווה את אור לדגים... (שומעת קול חזק יותר)

אור: (מבחוץ) סבתא! סבתא...

מרים: הוא קורא לי...

האור יורד.

תמונה 2

בית, סלון.

אור הוא אותו אור, מופיע כאור אוטיסט. נכנס מבוהל. בידו צעצוע.

אור: ...סב-תא, סב-תא...

שמרית: סבתא יצאה לדוג.

אור: תקראי לה מהר... תקראי לה מהר... מהר... מהר... מהר...

{שמרית ניגשת אליו ומרגיעה אותו.}

שמרית: אור, שומע אותי? מה אתה עושה?

אור: אני טס במטוס...

שמרית: מה אתה רוצה מסבתא? אני כאן. מה אני יכולה לעשות בשבילך?

אור: (מתקשה בדיבורו) אני רוצה... אותי...

שמרית: מה?! מה קרה לך?

אור: אני רוצה! אני רוצה... שתפסיקי לצבוט לי את הלב!!!

שמרית: הרופא אמר שיש תרופה ניסיונית חדשה.

אור: סבתא, נשמתי...

(לוקח נשימה עמוקה, אך אינו נרגע, עושה תנועות חוזרות ונשנות)

נשימתי נשמתי... סבתא דועכת... אימא, לא...

(מרים ידיים) אני מעכב...

{שמרית מחבקת אותו.}

אבא עזב אותי, אבא ברח ממך... בגללי... בגללי... בגללי... אבא לא

אוהב אותי יותר, אימא... אימא... אימא...

(עושה תנועות חוזרות ונשנות) אני, אני, אני אכול מבפנים...

שמרית: אור יקירי, אני פה בשבילך, לא עזבתי ולא אעזוב אותך לעולם, אתה כל חי.

אור: אני זר בבית... אני רוצה ללכת ולברוח ממני!

אימא, אין לי מזל שיש לי אותי.

שמרית: בשבילי אתה המזל הגדול ביותר בעולם... לא לכולם יש ילד מיוחד כמוך. אלוהים נתן לי אותך מפני שהוא ידע שתהיה לי את היכולת לגדל אותך בסבלנות, והיכולת להכיל אותך באהבה. אתה יודע מה עשה אלוהים? (מדגדגת אותו במשחק) חיפש, חיפש וחיפש וחיפש ששש, למי לתת אותך, ובסוף בחר בי! (אור לא מגיב)

**{שמרית מנסה לנגב לו את הריר מהפה.
אור פתאום דוחף אותה בגסות וצועק.}**

אור: אל תגעי בריר שלי!!!
(צועק) סבתא!!!

תמונה 3

שפת הים. מרים וטאזאני

מרים: (לטאזאני) שמעת?!

טאזאני: אני לא.

מרים: קול היה חזק, "סבתא!!!" אור וקורא לי.

אור: (קולו) סבתא את רואה אותי?

מרים: (מסתכלת לכל הצדדים) איפה אתה?!

טאזאני: (מוציאה מהר כדורי הרגעה) הנה תיקחי מהר כדור, לפני זה מתחיל.

מרים: (מעיפה את הכדורים בהניף יד) אני לא חולה. את חולה! תעזבי אותי בשקט!

טאזאני: (מרגיעה) לא צריך להתעצבן, רוצה ללכת הבית?

מרים: את לא מדברת אתי עד שאני אגיד לך!

אור: סבתא, אני פה...

{טאזאני ממלמלת בתאילנדית שמעיד שהיא לא מרוצה. היא נמצאת קרוב לאור, ולא חשה בקרבתו.}

מרים: (לאור) תראה את עצמך ואל תשגע אותי...
(טאזאני) תלכי לראות אם הוא שם...

טאזאני: (בודקת) אין.

מרים: לכי לחפש שם...

טאזאני: (בודקת) גם שם אין!

מרים: תראי אולי הוא שם?...

{אור מופיע כבריא.}

אור: סבתא את רואה? עכשיו אני רץ במהירות האור ולא אותו אחד.
(עושה חיקוי מעוויות של עצמו כאוטיסט)

טאזאני: אין אף אחד.

מרים: (רואה את אור. מחייכת ומאושרת) עכשיו אני רואה בסדר גמור!

{טאזאני ממהרת לטלפן לידיד תאילנדי.}

טאזאני: (לוחשת חלק בעברית, וחלק בתאילנדית)
"סָמִי, אני חושבת שהזקנה שלי" ... השתגעה לגמרי... "מה אתה מציע לי" לעשות? ... (מקשיבה ומדי פעם בפעם אומרת "כן")

אור: כשהייתי בחיים שמעתי את הרופא אומר שאין הרבה מה לשפר בי, ושאמשיך לחיות כך כפי שאני עוד שנים.
את יודעת שמצבי הלך והתדרדר והרופאים לא נתנו לי סיכוי לשפר את חיי. רציתי לפרוש מחיים, מרצון, רציתי לישון פעם אחת כמו שצריך, שינה ארוכה ללא הפרעה...
הפרעתי להוריי ושבשתי להם את החיים מספיק שנים.
סבתא, בעזרת הדמיון יכולתי לעשות הכול.
כאן אני עושה הכול בעזרת הגוף ואין לי דמיון.
סבתא תודה שהרגת אותי.

טאזאני: (בפלאפון) או קיי. ביי...
(מתרכזת במרים וממתינה קצת לראות מה קורה)

מרים: (בוכה וכועסת) אני הרגתי אותך?!

אור: אל תצטערי, את לא רצית, אבל בסוף חנקת אותי.

מרים: אני לא רציתי! נכון? אני לא רציתי! וזה קרה...

אור: אני התחננתי, ובסוף עשית, תודה.

טאזאני: מה קרה? למה לדבר ככה בוכה ומדברת על מוות?!

מרים: Fuck you, leave me alone!!! (בכעס)

{טאזאני, ממהרת לזוז הצידה ומצלצלת לגדעון.}

אור: זאת לא המציאות. גם כאן אין לי את מה שרציתי כשהייתי אוטיסט...

טאזאני: (לוחשת) גדעון... אני לא יודעת מה קורה פה...

היא לדבר עם עצמה ועושה תנועות כאילו מדברת עם אור...

כן קצת הרבה משוגע, לגמרי...

אם אני ללכת איתה ברחוב כולם יחשוב שעשיתי לה משהו לא טוב...

אוקיי, ביי.

{במהלך המונולוג - טאזאני שלא שומעת את אור, מנסה להתקרב למרים,

אבל התנועות שמרים עושה, מפחידות אותה וגורמות לה להירתע.}

אור: בחיים, לא הבינו שאני קולט הכול, אפילו שמעתי שאמרו עלי פעם;

"הוא גאון". את יודעת, תמיד קנאתי באנשים שהולכים ברחוב ונדמה

לפעמים שהם משוגעים, טרודים או שסתם מדברים לעצמם. הם

הולכים ברחוב, מדברים בפלאפון ונוטפים זיעה, ונתקלים במכשולים,

ואת כל זה לא יכולתי לעשות... כשהלכתי עם אימא ברחוב, אנשים

ברחו ממני. המטומטמים חשבו שאני נושא מחלה מדבקת.

(חיקוי של אנשים שונים) "יעלי אל תתקרבי אליו." צורחת אם

היסטרית, ומישהי אחרת צועקת לאמי בלי לחשוב פעמיים;

"אני במקומך הייתי לוקחת את הילד לעזריאלי ומתאבדת יחד איתו,"

"אל תביאו עוד ילדים"... "מפגרים שלא יגורו לידינו..."

הם אפילו לא יודעים מה זה אוטיזם. הם יודעים רק בורות ורוע...

הורי אבודי עצות, ונראה לי שאני העונש שלהם.

(אור ממשיך) במקום שאני נמצא, אין לי כאב בלילות, אין לי זיעה, אין

לי דמעות. הכול יבש... יבש מדי, אני מתחיל לחשוב שהרצון למות

היה מיותר, לא הייתי צריך להכריח אותך, הייתי צריך למות מוות

טבעי. תחזירי לי את החיים! אני רוצה לחזור לתוך העולם שלי! היה

לי טוב יותר שם! אני רוצה את הדמעות שלי בחזרה... אני רוצה את

החום של אימא שלי. אני (עושה חיקוי לתנועות חוזרות ונשנות)

אני רוצה את האוטיזם שלי בחזרה!

- מרים: אני לא אלוהים ולא אשתו של אלוהים שיכולה להחיות.
- אור: (מצווה) אני ביקשתי ממך לקחת את חיים שלי ועכשיו אני מבקש ממך להחזיר לי אותם בחזרה!
אני מתגעגע לכאב, לריר שיצא לי מהפה. לקריזות שלי, לליטוף של אימא שהיא גיבורה גדולה, זה לא תענוג שיש אימא כזאת. זה גם לא תענוג להיות מת. הרבה נדודים וחוסר מנוחה תמידי. כאן אי-הסבל גרוע יותר מהסבל שהיה לי. הכול כאן שקר! אני מעדיף את התנועות שחוזרות ונשנות...
- טאזאני: (בפלאפון) גדעון, המצב לא טוב בכלל-בכלל!. טוב תבוא לשם... ביי. מרים אנחנו חוזרים הביתה גדעון אמר לחזור מהר!
- מרים: (גוערת בה) את רואה שאני עסוקה!
- טאזאני: גדעון אמר, שאם את אוהבת אותו - תבואי מהר, אם את לא אוהבת אותו - אל תבואי מהר.
- מרים: תגידי שאני בפגישה חשובה.
- טאזאני: גדעון בדרך לבית, לבקר אותך.
- מרים: טאזאני מה קורה לך בזמן האחרון?
- טאזאני: (מגחכת) אני מה קורה לי?!
- מרים: (פונה לאור) בוא איתנו?
- אור מהסס לרגע ולבסוף מושיט יד למרים אך לא אוחז בה ומלווה את שתיהן החוצה.
אור יורד.

תמונה 4

בית: סלון.

גדעון נכנס בסערה, מסתכל לכל הצדדים.

גדעון: אימא!...

שמרית? שמרית!

שמרית: (נכנסת מאחד החדרים) מה אתה מתפרץ ככה? אין לך זכות לבוא פתאום ללא הודעה מוקדמת. היית צריך לצלצל קודם.

גדעון: זה מקרה חירום, אימא שלי פה? ...
היא לא הגיעה?

שמרית: יצאה לדייג.

גדעון: לא חזרה?

שמרית: אתה נכנס לבית כאילו רק אתה קיים. יש פה עוד אנשים.

גדעון: טוב. מה שלומך?

שמרית: ... (מחכה לתשובה)

בדיוק מה שחשבת, לא חשבת לרגע לשאול על אור הבן שלך.

{אור האוטיסט נכנס.}

גדעון: אור, ראית את סבתא?

{אור לא עונה והולך ישר לפינה, שם נמצא גלגל שמסתובב באמצעות הרוח.
הוא מסתכל ובוחן אותו מכל הכיוונים, נושף עליו ומוקסם ממנו.}

גדעון: אור, אור! תסתכל לי ישר בעיניים. אור!

(נגש לאור ומתחיל לטלטל אותו) שמור על קשר עין! אתה איתי?
אתה שומע?!

שמרית: מה אתה עושה?! תפסיק לטלטל אותו!. אתה לא רואה שהוא גולש בעולמו? לעזאזל איתך! אתה יודע מה הבעיה שלך? אתה לא יודע להתאפק, אין לך סבלנות. אתה חסר רגש והבנה, כזה היית וכזה נשאר. אתה מאשים את כולם בחידלון, ואתה בעצמך כישלון.

גדעון: צריך לשים אותו במוסד, בהוסטל לאוטיסטים. שם הוא ירגיש בטוח, ושם זה יותר נורמלי לטיפוסים כמוהו.

שמרית: מה זה "טיפוסים כמוהו"? לעזאזל! אתה מחפש להצדיק עוולה אחת בעוולה שניה. מתעלם מהמציאות?! אני את אור לא נוטשת כמוך, לעולם לא אברח כמוך, (מחקה את גדעון) "או אני או הוא!"
תתבייש לך! אני שמחה שוויתרתי עליך. אני מאושרת איתו, הוא מחייה את נשמתו. ילד מקסים עם הבנה עמוקה לחיים הרבה יותר גדולה משלך. לך, לך לדירה העלובה שלך, לך ותמשיך להסתכל על התיקרה, ועזוב אותי עם האושר שלי.

גדעון: (מחקה את תנועותיו של אור) העקום הזה מביא לך אושר? (צוחק)

- שמרית: אתה מטורף!
 בכל פעם שאור מגיע מחדר שלו ובא לסלון, הוא מביא איתו אור שמאיר את החדר הזה.
 וכשאתה נכנס לבית הזה אתה מביא איתך רק חושך.
- גדעון: את צודקת, קשה לי להשלים שיש לי ילד אוטיסט. יש דברים שלא מתרגלים אליהם אף פעם, גם אם יודעים שהם חייבים להתקיים. הוא ילד מוגבל, ואני לא יכול לעמוד במשימה הזאת. לא בנוי לזה.
- שמרית: אולי אתה צריך לעבור איזשהו תהליך שיקומי, בשבילך.
 (קרובה אליו) יבוא יום ואתה תיפול ואף אחד לא יהיה לידך. הכול יתנפץ לך בפנים.
- גדעון: השנים נוגסות באימא שלי ומטשטשות לה את תאי המוח. בסך הכול באתי לראות אותה, ואת מזיינת לי את המוח.
- {אור במאמץ בלתי רגיל מגיע במהירות לגדעון אביו ומתחיל להכותו באגרופים על חזהו.
 גדעון סופג את האגרופים בשקט.
 שמרית בצד מתאפקת לא לבכות.}**
- אור: (תוך כדי המכות) חיה רעה...
- {אור עוצר. עושה תנועות חוזרות ונשנות בצד, ותוקף שוב.}**
- אור: תמותי... היא מכר-ס-מת אותי, די!!! בשקט... בפנים...
 אין סדר, הגיון...
- {אור עושה תנועות חוזרות ונשנות. אחר כך אווז בשתי ידיו את חולצתו של גדעון ומטלטל אותו}**
- אור: אתה... אתה... אתה... תמו... תמו... תמו...
- גדעון: (באיפוק) סבתא שלך מרים, עכשיו היא זוכרת ולא זוכרת... יודעת ולא יודעת... רגע צלולה ורגע מתרחקת. היא בוחרת להתרחק ולצאת לדייג, כדי להסוות את מצבה המתדרדר.
- אור: סבתא לא מתדרדרת, אתה מתדרדר!
- שמרית: יש לי בקשה - אל תבוא לכאן לתת הוראות. קח את עצמך ועזוב את המקום.

- גדעון: לפחות גרמתי לו להגיד כמה משפטים שפויים.
- אור: (פתאום צועק) אני טובע בים סוער כלב!!!
(מרפה מגדעון ועומד כפוף נתמך בשתי ידיו על ברכיו)
- גדעון: באתי לאימא שלי.
- אור: (לגדעון) היא לא... אימא שלך, היא סבתא... שלי!
- שמרית: (לגדעון) אתה יכול לקחת את האימא שלך איתך!
- אור: (כפוף מאיים, ריר יוצא מפיו) אף אחד לא לוקח את סבתא מכאן!
- שמרית: (מחבקת את אור ומנגבת לו את הריר)
סבתא לא תלך... סתם אמרתי מתוך עצבים...
אתה שומע אותי? אור?! תקשיב, אתה שומע אותי?
(לגדעון) זהו, התנתק, הוא בעולמו...
(לאור) בוא אני אקח אותך לחדר שלך, תוכל להמשיך בהרכבת הפרויקט שלך. בוא... אני אראה לך איך לעשות את זה, ומבטיחה לא להגיד לך מה לעשות... אתה רוצה לשמוע אולי קונצרט של מוריס?
הוא אהוב עליך. (אור מהנהן. נושקת לו. פונה לגדעון) לפני שנתיים הוא רצה שאקח אותו לפארק, לשמוע את מוריס מנגן. הוא אהב את הקונצרטים של מוריס. ביקשנו רשות להקליט אותו ומוריס הסכים וניגן בהתלהבות.
- {יוצאת עם אור.}**
- גדעון: (חסר מנוחה) איזה עונש, איזה עונש, למה לי זה היה צריך לקרות... הכול מתפרק לרסיסים. לפחדים שלי יש דרך להתחפר. הטיפשות חוגגת והכול בחסות הפחד, והפחד הזה לא יירפא את הכאב... אני ממש אידיוט מושלם...
- שמרית: (חוזרת) הוא נרגע...
אתה חייב ללמוד לנקות את עצמך מהכעסים, בדיוק כמו שמתקלחים ומורידים את הסירחון. ככה אולי, ואני מדגישה אולי, תצליח להבריא את הראש. תבדוק את הילדות שלך, שם תמיד נמצא הלכלוך.
- גדעון: לאור יש מזל שהוא הבן שלך.
- שמרית: אתה ברכת מהמזל הזה.

גדעון: את לא מבינה...

שמרית: (קוטעת אותו) לא לכל דבר אתה חייב לענות...

{מרים וטאזאני נכנסות.}

גדעון: (לטאזאני) אני מודה לך שאת דואגת לאימא שלי.
(לאמו) מה שלומך?

מרים: אני מצוין, אור בוא רגע לכאן, איפה אתה... תספר להם על הדגים האילמים שדגנו... בוא ספר על האדם הקדמון, איך הוא הרגיש המסכן. איך הוא פחד מהברקים והרעמים שהרעידו אותו כמו דג שהוציאו אותו מהמים.

{אור הבריא נכנס מסתובב ביניהם באופן חופשי. עומד, יושב, מאזין מקרוב. כפי שנאמר כבר שרק הסבתא רואה אותו.}

מרים: או הנה אתה.

גדעון: (בדאגה) אימא, אור לא כאן, אור בחדר.
(בקול) הוא הלך לשמוע את הקונצרט של מוריס.

מרים: (בכעס) אני לא חרשת!

גדעון: עוד מעט הוא ייכנס. את רוצה שאקרא לו?

שמרית: אתה לא נכנס לשם!

אור: סבתא, תגידי להם שהמחלה יצרה חורים קטנים וגדולים כמו ברשת דייגים ישנה ורקובה שאי אפשר כבר לתקנה. תגידי להם שאני עוד לא אמרתי את כל מה שיש לי להגיד בעולם. ספרי להם על הגאות ושפל שהתרחשו בתוכי.
תסתכלי איך הם עומדים ובוהים בנו בחוסר אונים.

מרים: (לכולם) אור נמצא כאן מדבר על הגאות והשפל שהתחוללו בתוכו כשהיה אוטיסט.
(לשמרית) עכשיו הוא לידך ופונה אליך.

שמרית: לידי?

{מרים מהנהנת לשמרית.}

אור: אימא המסכנה, איך הרסתי לך את החיים, אילו כוחות את היית צריכה, איך לא התמוטטת...
(לסבתא) והיא עוד קוראת לי נסיך. סבתא תסתכלי עליהם, על איך שהם נראים.

**מרים מעיפה מבט לעבר כל אחד ואחד.
 גדעון ושמרית מביטים במרים בהשתאות)**

מרים: **(לאור)** אימא שלך גאה בך. עשתה הכול באהבה.
(לגדעון) עכשיו הוא לידך.

גדעון: ממש לידי?

{מרים מהנהנת לגדעון.}

אור: אבא יש לי משפט אחד שתמיד רציתי להגיד לך, אבל המילים לא יצאו לי; בחיים אתה עושה סיבוב גדול כדי להגיע להתחלה.
(מחקה את גדעון) "מצאתי את עצמי פוחד מהתגובות שלו כמעט בכל דיבור ותנועה בבית".

טאזאני: **(לגדעון)** אמרתי לך.

גדעון: **(למרים)** איפה הוא עכשיו?

מרים: הוא כאן! ואמר לך; "בחיים אתה עושה סיבוב גדול כדי להגיע להתחלה".

אני הרגתי אותו ועכשיו הוא בא איתי לכאן!

אור: ספרי להם איך הרגת אותי.

{אור ניגש מניח את ראשו על ברכיה של מרים, פניו מופנים כלפי מטה.}

מרים: **(מבצעת מה שהיא אומרת)**
 ראשו כאן ככה... על הברכיים שלי ולחצתי בראשו ובעורפו כדי שלא ינשום... לחצתי ככה חזק בכל הכוח, הוא פרפר, הפסיק לנשום, הרגתי אותו בחנק... **(מתנשפת)**
 לא יכולתי לסבול יותר את הסבל שלו...
 היו לו שניות שפרץ בעצב ובשמחה יחד. שמח שקע בבור השחור.

**{כולם מביטים זה בזה כלא מביניים מה קורה.
 שמרית הולכת להביא כוס מים למרים.}**

טאזאני: I told you (לגדעון)

גדעון: ככה היא כל יום?

טאזאני: היום זה הכי גרוע, ככה לא היה דבר כזה בחיים.

{נשמעת מוזיקה, קונצרט של מוריס.}

גדעון: אימא, את לא הרגת אף אחד, אור בחדר שלו שומע מוזיקה...
הנה את שומעת את מוריס מנגן את הקונצרט שאור כל כך אוהב?

{שמרית חוזרת ומגישה למרים כוס מים.}

אור: סבתא, תספרי לאבא את האמת עלי.

מרים: הוא לא רוצה לדעת.

אור: (מסתובב סביב שמרית) אימא היפה והטובה שלי...

מרים: עכשיו הוא מדבר איתך... (מקשיבה לאור)

אור: (לשמרית) תודה שהשלמת עם האוטיזם שלי, תאמיני לי שאני יודע
כמה הקשתי על החיים שלך מאז שנולדתי. את הבנת שאוטיזם זאת
לא מילה נרדפת לסוף העולם. יש לך אותי, קיבלת אותי עם חיים של
מאבקים, נולד לך בן לא בדיוק לפי הזמנה מאי ביי.

שמרית: מה הוא אומר?

מרים: עוד לא סיים לדבר.

אור: ...קשה לך, אני יודע. את זוכרת כמה היה לי קשה במשימות הקטנות
כמו – לגרוב גרביים, לקשור שרוכי נעליים. ללבוש מעיל, משימה
קלה לכאורה, הפכה לסיוט עבורי. הכול כל כך פשוט, אבל בשבילי
היה כל כך מסובך. אין לך מושג כמה היה לי קשה להבין אותך אימא.
את סוחבת תכונות של אצילות ועדינות שהיו מוסתרות היטב מתחת
לבעיות רבות. ידעת שזה לא יהיה פשוט,

מרים: (לשמרית) הוא נשא מונולוג ארוך.

אור: (ממשיך) ידעת שיש קיר אטום ביני ובין האנשים, ידעת על הלעג שלעגו לי, ידעת עליות וירידות... תמיד ידעת שאני מוכשר, אבל לא מסוגל לצאת החוצה ולהסתדר בחברה. ידעת שאיתי צריך רק סבלנות, ואת זה אין לאבא...
 המזל שלי הוא שאת מקיפה אותי באהבה, קל יותר עם אהבה. כל כך הרבה כסף על הטיפולים הוצאת עלי. ויתרת על הנאות ובילויים. רשומה לך זכות כניסה לגן עדן, הם יודעים עליך.

מרים: (לשמרית) בקיצור, הוא אומר לי להגיד לך, שאת המתנה שלו.

שמרית: (לאחר היסוס) תמסרי לו, שהוא המתנה היפה ביותר שקיבלתי. שילך לנוח קצת מהמחשבות הטורדניות.

מרים: (לאור) שמעת? אימא אמרה לי להגיד לך "ללכת לנוח מהמחשבות הטורדניות." לך לנוח. זה בסדר אני אסתדר עם כל המשוגעים האלה.

{אור הבריא יוצא}

גדעון: (למרים) את מדאיגה אותי אימא.

שמרית: (למרים) קחי תשתי עוד קצת מים. תגידי את האמת, איך את מרגישה?

מרים: השאלה "איך את מרגישה?", מרמזת לבדוק את התפקוד שלי? התפקוד שלי מצוין, יש לי כוח לעשות דברים אחרים, אני יוצאת לדיג וחוזרת עם דגים. טאזאני איפה הדגים?
 תתני להם, תראי לגדעון איזה דגים יפים קנה לנו.
 אתה חושב אותי למטומטמת. תמיד ידעתי שאני לא דגה דגים אמת. את הדגים אתם קונים בערמה מזאב הדייג. משמע שאני לא חולה, מי כאן החולה?
 (לשמרית) אור אמר שהוא אוהב אותך מאוד, גם אני...

{דפיקות בדלת. שמרית פותחת. שני שוטרי משמר ההגירה האחד שמו - טים והשני - שום.}

טים+ שום: שלום...

שמרית: מה קרה?

גדעון: לא הזמנו משטרה.

- גדעון: (למרים) לקחת אותך לחדר?
- מרים: לא! אני רוצה לראות מה קורה כאן.
- טים: באנו לעשות את עבודתנו.
- שום: שהיא חובתנו.
- טים: בואו לקראתנו.
- שום: וְתִקְלוּ עֲלֵינוּ.
- טים: אנחנו לא מחפשים בעיות.
- שום: עם מוגבלויות.
- טים: אנחנו שוטרים ממשרד ההגירה.
- שום: את הניירת שלפנו מהמגירה. (מוציא טפסים)
- טים: ומגיעים כשהבעיה מחמירה.
- שום: על שוהה בלתי חוקית יש ראייה.
- גדעון: מה זאת אומרת בלתי חוקית.
- טים: מי זאת טאזאני?
- טאזאני: זאת אני.
- שום: את אצלנו מבוקשת.
- טים: קדימה בואי בלי קשקשת.
- שום: עלית לנו ברשת.
- שמרית: טאזאני חוקית - אצלנו כבר שש שנים.
- טאזאני: ואני הייתי חוקית גם לפני כן אצל משפחת גולומב. הנה תעודות.
- שום: אנחנו יודעים הכול - המחשבים מתקתקים ושולפים אשכול.
- טים: אנחנו במעקב אחרי כל אזרח - חוקי ולא חוקי בהכרח.
- שום: עוקבים בפייסבוק.

- טים: באווטלוק.
- שום: לשיחות הטלפונים.
- טים: ואלפונים.
- שמרית: די! תפסיקו לדבר בחרוזים!
תקשיבו לשפה שלה! ותבינו כמה שנים היא בארץ. היא נשמעת כמו צברית, ואת הכול למדה מסבתא ומהבן שלי אור!
- גדעון: היא גם טיפלה באור כאילו היה בנה. היא טפלה באמי כאילו היא אמה.
- טים: הטיפול בזקנה מוזכר במערכת לזמן מוגבל.
- שום: הזקנה נצפתה דגה דגים בטיילת - היא בריאה ולא צריכה מטפלת.
- גדעון: אלה היו דגי כאילו - שנקנו מהדייג מבילו!
- שמרית: גדעון שילם לדייג שיביא דגים למקום הדייג, ליצור אשליה שהיא דגה כדי להעסיק אותה במשהו. מה רע בזה?
- טים: מחר או מחרתיים יבואו שוטרים אחרים, והגירוש יהיה אגרסיבי וכואב.
- שום: עכשיו אנו מציעים לה בהזדמנות בלתי חוזרת, כרטיסים על חשבון המדינה. בפעם הבאה זה יהיה אחרת את מבינה?
- גדעון: זה ממש טמטום.
- טים: לכן אנו באנו לכאן.
- מרים: (מגלגלת בעצמה את כיסא הגלגלים אל טים) אתה פשיסט, (פונה לשום) ואתה כמוהו, נראה כמו מוסוליני!
- שום: סבתא, אנחנו בתפקיד - לא באנו להפחיד.
- מרים: תפקיד בתחת שלי. ואל תקרא לי סבתא, אני לא הסבתא שלך, היית מת שתהיה לך סבתא כמוני!
טאזאני בואי! קחי אותי לעירייה לחבורת הזקנים שלי, שם לפחות שומעים שפה זרה. פה משעמם.
- טים: (מצביע על טאזאני) היא הולכת איתנו.

{טים ושום מזנקים ומפגינים בקפיצות קרב מגוחכות כהכנה לאזוק את טאזאני.}

שום: את שייכת לנו עכשיו.

{איך שהם באים לזנק ולאזוק.}

מרים: **מררים** (פתאום קמה מכיסא הגלגלים. בקול רם ובתנועת יד עצור) **Stop!!!**

{טים ושום נבהלים, מרימים ידיים וקופאים לרגע.}

מרים: **מררים** (לטאזאני) אני חייבת להיות בכיכר העירייה כדי להיפרד מכולם. היום יומי האחרון. בואי קחי אותי קודם לשירותים...
(נתמכת בטאזאני והולכות לכיוון השירותים)

טים: אף אחד לא זז מפה ללא רשות החוק!

מרים: איזה חוק.

שום: אנחנו החוק!

מרים: **מררים** (מפנה להם את התחת) חוק בתחת שלי, מה תעשו לי? תרביצו לי? אתם רוצים שאני אחרבן עכשיו עליכם פה בסלון?!

{טאזאני ומרים יוצאות.}

שום: **מררים** (קורא אחריהן) אבל אנחנו לא מוותרים. נחכה בסבלנות עד שהיא תסיים ונעצור את גברת טאזאני.

שמרית: אתם לא רואים היא בקושי הולכת? היא זקוקה תמיד לעזרה.

טים: אנחנו לא פראיירים, מכירים כל הטריקים והשטיקים -
(עושה חיקוי של הליכתה של מרים) ככה לעבוד עלינו בטריקים?

גדעון: **מררים** (נגש ומנסה לדבר אתם בשקט. רומז להם לבוא איתו הצדה)
תראו אם אתם צריכים משהו... אתם יודעים, אני מחזיק מחסן גדול של מכשירי אלקטרוניקה... (קורץ להם) תבואו לקנות בהנחה...
(טים ושום מנידים ראש לשלילה)
גדולה...

(טים ושום מנידים ראש לחיוב)

מאוד! רק תעלימו עין הפעם, הרי פה הכול... איך אני אגיד את זה?
(מציין סידרה של ציטוטים)

"לכל בעיה יש פתרון",
 "טובה תחת טובה",
 "אין ידיד נאמן כמו כסף מזומן",
 "היום אני מחר אתה",
 "רק החזק שורד, כמו בטבע",
 "מי שחי לפי הספר בסוף ימות מטעויות בדפוס"...

טים: בקיצור, במה זה מתבטא?

שום: אתה מתכוון בתמורת שוחד נטאטא?

גדעון: חס ושלום, אני מדבר על "קומבינה". אנחנו מדברים ישר ולעניין. כל מה שאני מבקש מכם לעשות מה שהרבה עושים ולפעמים מצליחים ומתקדמים בחיים.

טים: לזה קוראים שוחד.

גדעון: אתם הרי רוצים להתקדם בחיים, לא תישארו ככה תקועים כמו... (מחפש מילה) פקחים עם שמות כמו "טים ושום". אתם תרצו פעם להיות "פיקח ולוקח". תפגינו קצת רגש אנושי, במיוחד לאור הנסיבות, כי מה אנחנו בסך הכול? בסופו של יום כולנו רוצים לחזור למלונה הקטנה שלנו... (מוציא שטרות של כסף ודוחף לכיסם) בואו נגיד שלא היה אף אחד בבית ותניחו לנו.

שום: אתה מעמיד אותנו בפני דילמה.

גדעון: "הצדיקים" אומרים ש"לכסף אין ריח" (צוחק ומנסה להסיח את דעתם) אתם יודעים מאיפה בא המשפט הזה?

טים: הדוד שלי "שימקו" אומר כל הזמן "לכסף אין ריח", ואני חושב שהוא המציא את זה.

גדעון: הראשון שאמר את זה היה הקיסר רומא, אספסיאנוס שרצה למלא את קופת המדינה בכסף, הטיל קנסות על השימוש בבתי השימוש הציבוריים.

טים: עשה הרבה כסף.

גדעון: בדיוק! צריך לדעת לעשות כסף מסרחון.

- שום: אנחנו יכולים לדחות אבל לא לבטל.
- גדעון: **(תוך כדי דוחף לטים שטרות)** קצת התחשבות. תחשבו שדודה שלכם נמצאת באמריקה ורוצים לגרשה משם. איך הייתם מגיב?
- שום: איך אתה יודע שיש לו דודה באמריקה ורוצים לגרש אותה משם! **{לבמה פורץ אור, האוטיסט. כולו אושר ושמחה, הולך ישר לאמו בלי להבחין בשאר הנוכחים.}**

אור: אימא, כתבתי שיר.

שמרית: יפה, תראה לי.

אור: אני לא יכול להראות לך.

שמרית: למה?

אור: **(צוחק)** זה לא בנייר, כי זה פה... כתוב בראש. **(מתקרב לאמו ונותן לה נשיקה)**

שמרית: רוצה לדקלם אותו?

אור: אֵל תִּקְרָא לִי אוֹטִיסְט, תִּקְרָא לִי אור.
אֵין דָּרָךְ לְאור לְהִכָּבֵס פְּנִימָה.
פּוֹתְחִים לוֹ פֶּתַח, נִפְתָּח, נִפְתָּח, נִקְלָט.
אֶתָּה מְדַבֵּר בְּקוֹל, בְּרִמְקוֹל.
אֲנִי תְמוֹנוֹת (מכה בראשו) קִלְטוֹת רְצוֹת.
הַמּוֹת, אֲנִי לְבַד, בּוֹדֵד בְּרַחֵם, בְּלִי לְרַחֵם.

{קולו של אור הבריא נשמע ממשיך את השיר. שמרית מביטה כמחפשת אותו, מאושרת. אור עצמו נראה מלא שמחה ונע כבתוך חלום.}

קול: מְלַמְעָה נוֹפְלִים הָעֵלִים,
בְּכָל עֵלָה כְּתוּבָה מְשֻׁאָּלָה אַחַת,
אֵיזוֹ מְשֻׁאָּלָה תִּפְּל לִי לִידָּ?
לְמַעַלָּה יֵשׁ עֲנָנִים מוֹזָרִים,
נִרְאִים כְּמוֹ אֲבִירִים עִם מְכֻשָּׁרִים.
בָּיִם מִתְגַּלְגְּלִים גְּלִים לְחוּף, הֵם רְצִים לְתִקְוָה...
מִתְנַפְּצִים לְרִסְיִסִים וּלְחִלְקִיקִים חִלְקִים.

אור: והיא רוכבת על קורקינט חשמלי, בעמידה.
תחתונייה שקופים, עכוזה מתנופף באויר.
אבל אני מגבל... כמה חבל.

במחיאות כפיים.

אור מצטרף ומוחא כפיים בהתלהבות לעצמו.

שמרית: יפה מאוד, זה ממש גאוני. אתה מהמם! אתה כמו זכייה בלוטו...
יש לי את היכולות והזכות לאהוב ילד מיוחד כמוך.

אור: השיר הזה הוא מתנה בשבילך אימא שלי.

שמרית: הסוף עם הקורקינט אופטימי. אתה יכול להסביר למה אתה מתכוון
ל-"עכוזה מתנופף באויר"?

אור: היא... היא... חצאית... (מסמן נפנוף) ורואים לה את התחת...
(מתפקע מצחוק)

שמרית: אני גאה בכך שהצלחת לכתוב שיר כל כך יפה.

אור: אני לא צריך לכתוב. המילים נמצאות באויר, אני רק צריך לקטוף...
כמו שלימדת אותי.
(פתאום הוא רואה את שאר הנוכחים ומתרכז בשוטרים)
(נבהל) מי אתם?

{ טים ושום דוחפים אחד את השני להיות ראשון להגיד את השם. }

טים: באנו לחזיר את טאזאני למשפחה שלה.

{ אור הולך מהר לשירותים ומוריד את המים }

גדעון: (לשמרית בשקט) הוא עדיין ממשיך עם זה?

שמרית: (עונה בשקט) כן.

{ אור חוזר ותוקע מבטים קרובים לפרצופם של טים ושום. }

טים: אנחנו רק מייצגים את השלטונות. באנו לסלק ולנקות את מה שלא
שייך למדינה.

שום: באנו לקחת ולהחזיר את טאזאני שערקה ממדינתה.

טים: המדינה שלה זקוקה לה, המשפחה מחכה לה, מתגעגעת, בוכים.

{אור הולך כעוס שוב לשירותים להוריד את המים. חוזר בחוסר שליטה,
נראה במצב רע, הוא מתעוות.}

אור: (צורח) לא!!! אימא!!! (משתולל לכל עבר) אני... אתם... בן זונה...
(בסוף, רץ לעבר טים ושום ורוצה לחנוק אותם אך עוצר בעצמו. עושה
תנועות חוזרות ונשנות קרובות לטים ושום)
אתם מותו לפני סבתא...

{טים ושום מפוחדים מהמראה.}

טום: אולי שמישהו יעשה משהו למישהו הזה!?

אור: (מעוות את ידיו ופרצופו) מְשׁוּ, מְשׁוּ, מְשׁוּ, מְשׁוּ... מְשׁוּ... מְשׁוּ... מְשׁוּ...
(מתחיל להכות בראשו)
צאו, צא, צא... צא משם!!!

שמרית: אתם רואים מה שאתם גורמים לו!?

טים: תבינו, זאת העבודה שלנו.

שום: אנחנו דוחים את המעצר להזדמנות אחרת.

{מרוב פחד, טים קופץ ורוכב על גבו של שום ובורחים החוצה.
גדעון נגש לאור כדי לחבקו ולהרגיעו.
אור דוחה אותו.}

אור: אל תיגע... בי!.. אתה לא פה. תברח מפה כמוהם! לך מפה... לך
רחוק... (מרוב כעס מתחיל להוציא קולות מול פרצופו של גדעון)

שמרית: אור בוא, בוא להירגע בחדר. היום עברת יום קשה...
(מחבקת אותו ומובילה אותו לחדרו)
בוא, אשחק איתך משחק שאתה אוהב.

{בו ברגע טאזאני ומרים חוזרות מהשירותים.}

טאזאני: איפה הם?

גדעון: הלכו.

מרים: שמעתי את קולו של אור, הוא חזר לחיים? החייתי אותו?

גדעון: כדאי שתלכו לעירייה.

מרים: (תוך כדי הליכה לכיסא הגלגלים) פתאום הפתח לחיים הולך ונעשה צר יותר בלי להשאיר סדק קטן, ושער הולך ונפתח. האם יש עוד חיים אחרי החיים האלה?
בואי טאזאני נצא לעירייה.

טאזאני: אני חושבת שאת צריכה לנוח, את רוצה לנוח ואחר כך נצא לעירייה?
מרים: יהיה לי הרבה זמן לנוח.

טאזאני: אולי את רוצה שנלך לבית מרקחת של קופת חולים, גם שם יש אנשים?

מרים: (מישירה מבט אליה) למה אני צריכה קופת חולים?! עכשיו צריך ללכת לפני שמגיע הסוף, להגיד שלום לחברים הוותיקים בעירייה. אין זמן, צריך להיפרד. (מנסה לגלגל את כיסא הגלגלים)

טאזאני: (לגדעון) אני מפחדת שהשוטרים אולי מחכים לי בחוץ.

גדעון: סידרתי את העניין אתם, הם כבר מיהרו למקום אחר. ליתר ביטחון, אני אלווה אתכן קצת ואבדוק אם הם אורבים.

מרים: החיים מזמנים לנו הפתעות וגם כאב, אבל זה היופי בהם, תדחפי טאזאני, תדחפי...
(כבקול תרועה) היום אנחנו נפרדים.

יוצאים.

תמונה 5

*בגדר המלצה בלבד. תמונה 5 תוצג בפני הקהל הרחב ולא בפני נוער. מתוך ניסיון, נוער לא אוהב שמדברים הרבה על פרידות ומוות ובעיקר של סבתות. זו רק המלצה וזכותו של הבמאי להחליט. כיכר העירייה.

טאזאני ומרים מגיעות לקדמת במה, מול הקהל. גדעון נראה לזמן קצר שמנופף לטאזאני לשלום ויוצא.

מרים: (מתייחסת לקהל כאל הזקנים) באתי להגיד לכולכם שלום. אני מריחה את ריח המוות באוויר... אלעזר, באתי להגיד שלום לקנאה שלך ולהיפרד ממנה. אני לא יודעת מאיפה בא לך הרעיון המוזר הזה שאני מאוהבת בך. גברים קנאים הם מסוכנים, תיזהר אתה עלול להשתגע לפני הסוף.

יישאר לך רק הזיכרונות שישבשו לך את המוח... ותזכור שג'ורג'י מת אתמול ואתה מזמן כבר לא מסוכן.

**בניתיים נשמעים קולות בשפה התאילנדית, ליצור אשליה שיש עוד קשישים מטופלים.
זוג ידיים מושטות לבמה הן נעות כמדברות אל טאזאני לבוא אליהם.
טאזאני נועלת את כיסא הגלגלים והולכת לחבורה.
לציין, גבה של טאזאני מופנה לבמה כביכול שהיא משוחחת עם חבריה.
מידי פעם מפנה ראשה לעבר מרים.
קולות המטופלים בתאילנדית ממשיכים להישמע ברקע.**

מרים: (פונה למישהי אחרת) דיצה, את חייבת ללמוד להתאפק. אצלך הכול מסובך, את מתחילה לדבר יפה ובשכל, ופתאום את מחרבנת את הכול, כמו ילדה שמתחילה לכתוב במחברת חדשה, בהתחלה הכול יפה ומוסדר ואחר כך בא הבלגן.
(פתאום נזכרת) או... איפה מלינקה? תמיד היא ראשונה כאן, טאזאני, צלצלי למטפל שלה, לבדוק למה מלינקה לא באה.

טאזאני: רגע, אני אשאל... קטו...
(חלק בעברית, וחלק בתאילנדית. "מה שלום מלינקה, למה לא באה היום?" ... בתאילנדית: "טוב אני אמסור לה...")
(פונה למרים) מלינקה מתה. לפני שהיא מתה אמרה, ביי.

מרים: (פונה למישהי אחרת בקהל) ואת רגינה, אני שמחה להיפרד ממך. מה קרה? נרדמת? תעיר אותה... אל תפחד תן לה ככה פליק במרפק. תן! אל תפחד, על אחריותי...
יופי, את שומעת רגינה? אני לא נחש כמוך, אני מעירה אותך ואומרת לך הכול ישר בפנים. כל היום את מפליצה, זה מה שאת יודעת לעשות הכי טוב, זה לא נעים ככה ליד כולם, תעשי לעצמך שטיפות מוח. אם לא תפסיקי את הקטע של הפלוצים, לא תתקבלי בחברה. תגידי לעצמך, רגינה אני שווה, רגינה, אני יודעת לשחרר רק בבית... רגינה יש לי שליטה, או שתשימי חיתול כפול לפלוצים שלך אחד לא מספיק.

אוי, כמעט שכחתי את בלה. בלה, תקשיבי טוב, את לא צריכה את מקל ההליכה, כי ללכת את כבר לא תלכי. תיהני מכיסא הגלגלים החשמלי עם סוללות הליתיום, עכשיו יש לך פרייבט, אז תתני גז. לפני שאני הולכת אני רוצה שתכירו את הנכד שלי אור. סיפרתי לכם הרבה סיפורים עליו, ועכשיו אני רוצה להציג אותו בפניכם. אור?!
אתה פה?!

אור: (הבריא מופיע) כל הזמן איתך. תארזי את החפצים. תגידי שלום ונצא מכאן.
(יוצא בלי שמרים תרגיש)

מרים: (מנופפת בידה) תעשו לו שלום. קדימה ידיים למעלה כולם... הוא כל כך אוהב אותי, ואני הולכת למות עליו (צוחקת) זהו זה מתחיל, יש בחילות, עמוד השדרה נתפס ומשתחרר! שאר העצמות כואבות, זרמים חלשים, הטעם בפה משתנה לטעם של מוות, הראש כואב עם סחרחורות כמו שיש למרדכי, סחרחורת של גברים...
(מתפלאה) אה... בראש עובר לי סקס פתאום...
מתחילה להרגיש רוגע... זה טוב...
אור איפה אתה? טאזאני, טאזאני! אור איתך?

טאזאני: הוא בבית.

מרים: (בעצבים) בואי נלך הביתה מהר. בואי, חוזרים... דחוף!

מרים מנופפת לכולם. גם טאזאני מנופפת לחבריה ואומרת שלום בתאילנדית. יוצאות.

תמונה 6

בית סלון. שמרית ואור עושים תרגולי חיזוק (לפי הצורך).
תרגילים אפשריים: עמידה על רגל אחת למשך עשר שניות לפחות, להחליף רגליים מדי פעם, אפשר לעצום עיניים. ישיבה על כיסא והרמת הרגליים כלפי מעלה כשהידיים לצדי הגוף למשך עשר שניות לפחות.
הליכה בקו ישר לפני, כשהידיים לצד הגוף.
להפעלת שאר האיברים בגוף כגון: ריצה, ניתור, דילוג וקפיצות.

שמרית: וואו, הספקנו המון היום, התקדמת יופי.

אור: עכשיו אני רוצה תרגיל... משה בתיבה.

שמרית: הוא יהיה התרגיל האחרון להיום, בסדר?

{פורסת סדין, ואור שוכב עליו. מגלגלת אותו לתוך הסדין ואחר כך מושכת את שני הקצוות למעלה ומגלגלת את אור, כאילו שופכת אותו מחוץ לסדין.
אור מאושר מאוד מהתרגיל הזה.
מרים וטאזאני נכנסות.}

אור: (לשמרית) אני... עוד פעם.

שמרית: אחרונה ודי, מבטיח?

אור: כן, סבתא תראי אותי...

(שוכב ומבצעים שוב את התרגיל)

סבתא ראית? איך אני משה בתיבה?

מרים: (בוהה באור ולא מבינה מה קורה, מסתכלת כמחפשת עזרה.)

אתה אור?

מה אתה עושה פה?

למה אתה ככה?

אור: סבתא דגה דגים מדברים במים.

(ניגש למרים ופותח וסוגר את הפה כמו שעושים דגים)

א-פ, א-פ, א-פ...!

שמרית: אני רואה שאתם מסתדרים מצוין. אני הולכת להתלבש.

אור: אימא ערומה חחח...

שמרית: אור, אם תרצה לעשות תרגילים מתקדמים בחדר שלך מול המראה -

עיניים, מרפק כף יד, ידיים...

אור: אני רוצה עכשיו תרגילים ב-מ-ת-מטיקה...

{שמרית שואלת את אור מספר תרגילים מסובכים בחשבון.

אור עונה לה כבדרך אגב, בקלות ובמהירות.

מרים עדיין בוהה בו.}

שמרית: זהו להיום...

{שמרית יוצאת.}

מרים: אור, בוא לפה...

(אור מתקרב, היא נוגעת בפניו כלא מאמינה)

אתה, אתה? או שאתה לא אתה?

{אור הולך להוריד את המים מהניאגרה וחוזר.}

מרים: אור אתה, אתה? או אתה לא אתה?

אור: אני לא אני? ... מי אני, אני-אני...

מרים: אתה היית בבית כל הזמן?

אור: (זהו מונולוג ללא פיסוק, נאמר מהר וברצף. ללא אינטונציות)

אני לא מפחד מהמוות יופי אוהב להיות חולה אני לא חולה תעשו סקס זו תרופה מעולה נגד מחלות אני לא יכול אני זקן בן תשעים יש כאן בשפע נשים טאזאני סבתא אימא את באמת חושבת שאכפת להם על מה שאני מדבר יש לזה כוח להשתלט כולם שקועים כל אחד בעולמו כמוני הגלגל מסתובב והעולם לא מתנהג על פי רצוננו יש לו כישורים מוטוריים טובים יותר מאחרים בעל הבנה שפתית טובה יותר סבתא כולם רדומים את תמותי היום לחתוך לי את הראש ללכת לישון.

מרים: אור, אתה חי?

אור: את זקנה. טאזאני יפה...

אור רץ לעבר טאזאני וכמעט מתנפל עליה לחבקה, היא בורחת לחדרה בקולות משועשעים. אור חוזר ומחקה את מרים בכיסא גלגלים.

אור: (לסבתא) יש לי קקה... פיפי... את זקנה...

מרים: זקנה מאוד, ואני רוצה לספר לך משהו...

היום ראיתי אותך בשפת הים, ואל תגיד שלא הייתה שם. אתה היית בריא. דיברנו ואמרתי לך שאני הולכת למות...

אור עושה כמה תנועות חדות וקשות וננעל בתוך עצמו. טאזאני חוזרת ועומדת כמוכת שוק.

מרים: אור אתה מבין אותי?...

אור יפה שלי, זוכר שהסברתי לך פעם מה מחכה לי? הנה היום הזה הגיע.

אור: (פתאום מתפרץ) תמותי, תמותי... תמותי... הרבה חיים מחכים בתור

למות... תמותי, תמותי-תמותי...

(העוויתות מחמירות לו.)

מרים: אני ראיתי אותך חי בריא, ודגנו דגים. אתה החזקת לי את היד בדרך

לבית, לא זוכר? ... רצית שאני אחיה אותך ואחזיר אותך למה שאתה עכשיו, הנה אתה חי. הצלחתי!

- אור: (מצבו הולך ומחמיר, אומר משפטים ששמע ושנאמרו לו, או עליו.)
 אור מת, מת מתמתמתמתמת... מפגר... הוא מדבק... הולך עקום...
 מטומטם... טים ושום...
 (עושה קפיצה כאילו הוא רוכב על גבו של מישהו.)
 דיו דיו דיו... כולם עומדים בתור למות.
- מרים: אתה לא מת, זה סימן שיהיו לך חיים ארוכים.
- אור: חיים ארוכים מפגרת אחת, תפסיקי לזרוק רוק.
- מרים: מה קורה לך?
- אור: (לעצמו) תשתוק כבר יא אוטיסט, לפני ני ני ני שאני מפוצצת אותך.
- מרים: (מכה את עצמה ביד, כואב לה) אי יאיי...
 אור: (מכה את עצמו ביד) אי, אי, אי... כואב...
 מרים: (בקול קצת בכיני) אי זה כואב, נתתי מכה לעצמי איאיי...
 אור: כואב כואב...
- טאזאני: (רצה לכיוון החדר אל שמרית) שמרית בואי לכאן מהר, מהר!
- אור: (חסר שליטה ומעצורים, זורק משפטים מפוזרים.)
 אבל יהיה בסדר...
 אוי, די! הרגתי אותי. אוטיזם?...
 מה את אומרת?
 אני במקומך הייתי מתאבדת!...
 איך לא עשיתם בדיקות גנטיות...
 רוצה בננה עם מדבק טרקטור?...
 אל תעשי לו אח... מחלה...
- שמרית: (נכנסת בבהלה) מה קרה?...
 (הולכת מיד לאור ומנסה להרגיעו)
 אור, אור תחשוב על האור של הכוכב הנוצץ והיפה שיש בך...
- אור: אבל הבן... שלך בתפקוד... גבוה. לא רואים עליו... כלום. זה לא ממש נחשב אוטיסט... זה פיגורזם... או השליטה המו-טורית שלך בידיהם...
- שמרית: (מחבקת אותו) תירגע, אל תיכנס לזה.

אור: ילד מיוחד... תמותי... מפגר תמות... יפה... המונים...
(משתעל ומכחכח)

המונים עומדים בתור לעולם הבא... בתור... כולם בתור... להסתדר.

מרים: (מוציאה קול, וראשה נשמט) אוהה...

{טאזאני רואה שמרים נפחה את נשמתה.}

אור: אוטיזם, אוטיסט, אוטיזם, אוטיסט, בדיקות גנטיות, רוצה אח חחח...
אח, אח...

{גדעון נכנס, רואה את אור ונבהל.}

גדעון: מה קורה? את הצרחות שומעים בכול הרחוב...

{שמרית מובילה את אור לספה. יושבים.
אור קם פתאום והולך להוריד מים בניאגרה, חוזר לספה לחבק את אמו.
גדעון מצטרף אליהם יושב בצד השני של אור.}

גדעון: אור זה אני אבא, אני בבית... שומע?
שומע? אני הולך ברחוב ומוצא את עצמי מזמזם נעימה, סתם נעימה
שאני ממציא, ופתאום חשבתי עליך שאמרת פעם "חבל שאי אפשר
לקטוף את היצירות שנמצאות כבר באוויר". בן, אני אוהב אותך.
(מביט באור. שתיקה. מחבק אותו, אור לא דוחה את אביו.)
אני חוזר הביתה... אני אטפל בך כמו שצריך...
(לשמרית) סליחה. אני רוצה להביא לו מורה פרטי למתמטיקה. את
יודעת שישנם אוטיסטים חכמים בצורה בלתי רגילה? והנה יש לנו
אחד כזה שונה שהחברה לא מקבלת, יש כאלה עם חושים לכל מיני
דברים מיוחדים שאין לאנשים אחרים. הם גם יפים. והיום שמעתי
שמגייסים אותם לתפקידים מיוחדים.

שמרית: אני יודעת.

גדעון: תסתכלי עליו.

שמרית: עכשיו אנחנו שניים.

אור: שלו-שה.

שמרית: נכון, שלושה.

אור: א-בא, לך סבתא אימא שלך עשתה אוי, מתה, סבתא חיה במקום אחר.

טאזאני: עכשיו היא עשתה אוהה... והראש נפל... (מאפקת לא לבכות.)

גדעון: היא ידעה את הסוף.

אור: אני שומע מוזיקה באוויר... מוזיקה מלווה... את סבתא... בדרך לשמים. חשבתם פעם כמה, יצירות, מוזיקליות, מסתובבות, באוויר, ובראש של האנשים, כמה יצירות, מחכות, שיקטפו אותן, וינגנו אותן בקונצרט של מוריס.

שמרית: (מחבקת את אור) נסיך שלי.

גדעון כורע ברך ומרכין ראש ליד אמו.

טאזאני עומדת דומעת.

שמרית מחבקת את אור.

לבמה נכנסים טים ושום עומדים בפתח מבטם מופנה לטאזאני, היא מפנה את ראשה אליהם ומבינה. הולכת אליהם, פונה במבט אחרון לכיוון המשפחה, עושה להם שלום קטן.

שמרית רואה אותה ונדה קלות בראשה לאות הזדהות.

סוף